

സൃഷ്ടിച്ചതാകട്ടെ, താനുമായി സമ്പൂർണ്ണകൂട്ടായ്മയിലേക്കു നയിക്കാ നാണ്.

ദൈവപരിപാലനയുടെ പ്രവൃത്തിക്ക് സങ്കീർത്തകൻ വിസ്തൃത രീതിയായി ഇങ്ങനെ പ്രഘോഷിച്ചു: “അങ്ങയുടെ വിരലുകൾ വാർത്തെടുത്ത വാനിടത്തെയും അവിടന്ന് സ്ഥാപിച്ച ചന്ദ്രന്മാരെയും ഞാൻ കാണുന്നു; അവിടത്തെ ചിന്തയിൽ വരാൻ മനുഷ്യന് എന്തു മേന്മ യാണുള്ളത്? അവിടത്തെ പരിഗണന ലഭിക്കാൻ മർത്ത്യന് എന്ത് അർഹ തയാണുള്ളത്?” (സങ്കീ. 8:3-4). അങ്ങനെ നമ്മുടെ അസ്തിത്വത്തിന്റെ അഗാധമായ അർത്ഥം വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ രഹസ്യത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു: ഓരോസൃഷ്ടിയും, പ്രത്യേകിച്ച് ഓരോ മനുഷ്യവ്യക്തിയും, ദൈവത്തിന്റെ ചിന്തയുടെ ഫലമാണ്, അവിടത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തിയുമാണ്. ആ സ്നേഹമാകട്ടെ അതിരറ്റതും വിശ്വസ്തവും ശാശ്വതവുമാണ് (1Co 13:13).

ഈ യഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ കത്തെലാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ, ആഴത്തിൽ മാറ്റുന്നത്. വിശുദ്ധ ആഗസ്തീനോസ് താൻ ദൈവത്തെ കത്തിയതിനെപ്പറ്റി തന്റെ ആത്മകഥയായ *ഏറ്റുപറച്ചിൽ (Confessiones)* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏറെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പറയുന്നു. പരമസൗന്ദര്യവും പരമസ്നേഹവുമായ ദൈവത്തെ, എപ്പോഴും തന്നോട് ഏറ്റവും അടുത്തിരിക്കുന്ന ദൈവത്തെ, തന്റെ മനസ്സും ഹൃദയവും പരിവർത്തിതമാക്കാൻ ആരുടെ മുമ്പിൽ അവസാനം വരെ തുറന്നു വെച്ചുവോ ആ ദൈവത്തെ, കുമ്പിഴയായി അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു: “ചിരപുരാതനവും നിത്യനൂതനവുമായ ഓ സൗന്ദര്യമേ, ഞാൻ അങ്ങയെ സ്നേഹിക്കാൻ താമസിച്ചുപോയല്ലോ. ഞാൻ അങ്ങയെ വളരെ താമസിച്ചാണു സ്നേഹിച്ചത്! അവിടന്ന് എന്റെ ഉള്ളിലായിരുന്നു, എന്നാൽ ഞാൻ പുറത്തായിരുന്നു, അവിടെയാണ് ഞാൻ അങ്ങയെ അന്വേഷിച്ചത്. എന്റെ സ്നേഹമില്ലായ്മ മൂലം അവിടന്ന് സൃഷ്ടിച്ച സുന്ദരവസ്തുക്കളിൽ ഞാൻ മുങ്ങിത്താണു. അവിടന്ന് എന്നോടുകൂടെയായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഞാൻ അങ്ങയോടുകൂടെ ഉായിരുന്നില്ല. സൃഷ്ടവസ്തുക്കൾ എന്നെ അങ്ങയിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിറുത്തി. എന്നാലും അവ അങ്ങയിൽ ആയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് അസ്തിത്വം പോലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടന്ന് എന്നെ വിളിച്ചു. ഉറക്കെ വിളിച്ചു. എന്റെ ബധിരതയെ അവിടന്ന് ഭേദിച്ചു. അവിടന്ന് വെളിച്ചം അയച്ചു. പ്രകാശിച്ചു. എന്റെ മേൽ നിശ്ചയിച്ചു. ഞാൻ ശ്വാസമടക്കി അടുത്തു വന്നു. ഇപ്പോൾ അങ്ങയ്ക്കുവേണ്ടി ഞാൻ നെടുവീർപ്പിടുന്നു. ഞാൻ അങ്ങയെ രുചിച്ചു.

ഞാൻ അങ്ങയ്ക്കുവേണ്ടി ഇപ്പോൾ കൂടുതലായി വിശക്കുകയും ദാഹിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അവിടന്ന് എന്നെ തൊട്ടു. അങ്ങയുടെ സമാധാനത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ കത്തിജ്വലിക്കുന്നു (X, 27, 38). ഹിപ്പോയിലെ ആ വിശുദ്ധ, ദൈവവുമായുള്ള, തന്റെ മുഴുവൻ ജീവിതത്തെയും പരിവർത്തനം ചെയ്തിച്ച ദൈവസ്നേഹവുമായുള്ള കട്ടുമുട്ടലിന്റെ അവാച്യമായ രഹസ്യത്തെ ഈ പ്രതിചര്യകൻ ഉപയോഗിച്ച് വിവരിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുന്നു. ഇത് അതിരില്ലാത്ത സ്നേഹമാണ്. നമുക്കു മുമ്പേ ഉള്ളതും നമ്മെ താങ്ങി നിറുത്തുന്നതും ജീവിതവഴിയിൽ നമ്മെ വിളിക്കുന്നതുമാണ്. ദൈവത്തിന്റെ തികച്ചും സൗജന്യപരമായ ദാനത്തിൽ വേരുറച്ച സ്നേഹമാണത്.

എന്റെ മുൻഗാമി വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ജോൺപോൾ രാമൻ ശുശ്രൂഷാ പൗരോഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകമായി സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചു: “ശുശ്രൂഷാപരമായ ഓരോ പ്രവൃത്തിയും സഭാസ്നേഹത്തിലേക്കും സഭാശുശ്രൂഷയിലേക്കും നയിക്കുന്നതിനോടൊപ്പം സഭയുടെ തലവനും ഇടയനും വരനുമായ യേശു ക്രിസ്തുവിനെ വർദ്ധിച്ച തോതിൽ സ്നേഹിക്കാനും ശുശ്രൂഷിക്കാനും പ്രേരണ നല്കുന്നു. ആ സ്നേഹമാകട്ടെ എപ്പോഴും ക്രിസ്തുവിലുള്ള സൗജന്യപരവും യാചിക്കപ്പെടാത്തതുമായ, ദൈവസ്നേഹത്തോടുള്ള പ്രത്യുത്തരമാകുന്നു (പാസ്തോരെസ് ദാബോ വോബിസ്, 25).

യഥാർത്ഥത്തിൽ സവിശേഷമായ ഓരോ വിളിയും ദൈവത്തിന്റെ മുൻകൈയെടുക്കലിൽ നിന്നാകുന്നതാണ്. അത് ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു ദാനമാണ്! ആദ്യം പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ദൈവമാണ്. നമ്മിൽ എന്തെങ്കിലും കിട്ടല്ല അവിടന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. പിന്നെയോ “നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിലേക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവുവഴി ചൊരിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്” (റോമാ 5:5) തന്റെ സ്നേഹത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം മൂലമാണ്.

ഓരോ നൂറ്റാലും ദൈവവിളിയുടെ ഉറവിടം ദൈവത്തിന്റെ അനന്തസ്നേഹത്തിന്റെ മുൻകൈയെടുക്കലിലാണ് കണ്ടെത്തൽ, യേശു ക്രിസ്തുവിൽ പൂർണ്ണമായി സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിൽ തന്നെ. “ദൈവം സ്നേഹമാകുന്നു” എന്ന എന്റെ ആദ്യത്തെ ചാക്രികലേഖനത്തിൽ ഞാൻ എഴുതിയതുപോലെ “ദൈവം പലവിധത്തിലും ദൃശ്യമാണ്. ബൈബിളിൽ വിവരിക്കുന്ന പ്രണയകഥയിൽ അവിടന്ന് നമ്മുടെയടുക്കലേക്കു വരുന്നു. അവിടന്ന് നമ്മുടെ ഹൃദയങ്ങളെ ജയിച്ചുകൊണ്ട് പരിശ്രമിക്കുന്നു. അന്തിമാത്മാക്കളിലും കുരിശിൽ വെച്ചുള്ള ഹൃദയഭേദനത്തിലും ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷമുള്ള പ്രത്യക്ഷപ്പെടലിലും ശിശുവായ സഭയെ അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ പ്രവൃത്തി വഴി അതിന്റെ പാത

യിലൂടെ നയിച്ച മഹാകർമ്മങ്ങളിലും അവിടന്ന് ഹൃദയങ്ങളെ ജയിച്ചുകൊണ്ട് പരിശ്രമിക്കുന്നു. സഭയുടെ തുടർന്നുള്ള ചരിത്രത്തിലും അവിടന്ന് സന്നിഹിതനായിരുന്നു. അവിടത്തെ സാന്നിധ്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീപുരുഷന്മാരിലൂടെ ഈ ലോകത്തിൽ, കുടുംബങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് വിശുദ്ധ കുർബാനയിൽ, അവിടന്ന് നമ്മെ എന്നെന്നും പുതുതായി കുമ്പട്ടുന്നു” (നമ്പർ 17).

ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം ശാശ്വതമാണ്. അവിടന്ന് തന്നോടു തന്നെ വിശ്വസ്തനാണ്. “ഒരായിരം തലമുറകളെ സംബന്ധിച്ച് അവിടന്ന് കല്പിച്ച വാക്കിനെ” (സങ്കീ 105:8) സംബന്ധിച്ച് അവിടന്നു വിശ്വസ്തനാണ്. എന്നാലും നമുക്കു മുമ്പേ ഉായിരുന്നതും നമ്മോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്നതുമായ ഈ ദൈവിക സ്നേഹത്തിന്റെ ആകർഷകമായ സൗന്ദര്യം എന്നെന്നും പുതുതായി പ്രഘോഷിക്കപ്പെടണം. പ്രത്യേകിച്ച് യുവജനങ്ങളോടു പ്രഘോഷിക്കപ്പെടണം. ഈ ദൈവികസ്നേഹം ഏറ്റവും പ്രയാസം നിറഞ്ഞ സാഹചര്യത്തിൽ പോലും ഒരിക്കലും പരാജയപ്പെടാത്ത ലക്ഷ്യമാണ്, നിശ്ചയമായ പ്രേരണാശക്തിയാണ്.

പ്രിയ സഹോദരീസഹോദരന്മാരേ, നാം നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ഈ സ്നേഹത്തിലേക്ക് തുറക്കണം. യേശുക്രിസ്തു നമ്മെ ഓരോ ദിവസവും വിളിക്കുന്നത് പിതാവായ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹപൂർണ്ണതയിലേക്കാണ് (Cf മത്താ 5:48). ദൈവം സ്നേഹിക്കുന്നത് “എങ്ങനെയോ അങ്ങനെ” സ്നേഹിക്കുന്നതിലാണ് ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ ഉന്നത നിലവാരം. ആ സ്നേഹമാകട്ടെ, പൂർണ്ണവും വിശ്വസ്തവും ഫലപൂർണ്ണവുമായ ആത്മദാനത്തിലാണ് പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്.

കുരിശിന്റെ വിശുദ്ധ യോഹന്നൻ, തന്റെ സസ്പെൻഷൻ മൂലമായ ഭയാനകമായ സാഹചര്യത്തിൽ ദുഃഖിക്കുന്ന സെഗോവിയായിലെ മോണസ്റ്റിയുടെ മഠാധിപയ്ക്ക് മറുപടി എഴുതിയത് ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നതുപോലെ പ്രവർത്തിക്കാൻ അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ദൈവം എല്ലാം നിശ്ചയിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചിന്തിക്കരുത്. സ്നേഹമില്ലാത്തതിന് സ്നേഹം വിതയ്ക്കുക. അവിടെനിന്ന് സ്നേഹം സ്വീകരിക്കാനാവും” (എഴുത്തുകൾ, 26)

ആത്മ സമർപ്പണത്തിന്റെയും ദൈവസ്നേഹത്തോടുള്ള തുറവിന്റെയും ഈ മണ്ണിലാണ് എല്ലാവിളികളും ജനിക്കുകയും വളരുകയും ചെയ്യുന്നത്. ആ സ്നേഹത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അവ ഉറപ്പുന്നത്. പ്രാർത്ഥന, ദൈവവചനത്തെയും കുടുംബങ്ങളെയും, പ്രത്യേകിച്ച്, വിശുദ്ധ കുർബാനയെയും, സ്ഥിരമായി ആശ്രയിക്കൽ എന്നിവയിലൂടെ ഈ ഉറവി

ടത്തിൽ നിന്ന് നാം ശക്തി സ്വീകരിക്കണം. അപ്പോൾ നമ്മുടെ അയൽക്കാരുമുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ ജീവിതം നയിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കും. നമ്മുടെ കർത്താവായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖം അവരിൽ നാം കാണുന്നുവല്ലോ (Cf മത്താ 25:37-46).

ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം അയൽക്കാരനോടുള്ള സ്നേഹം എന്നീ “രൂ സ്നേഹങ്ങളും” ഒരേ ദൈവിക ഉറവിടത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുകയും അതിലേക്കു തിരിച്ചു ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. അവ തമ്മിൽ വിചേരിക്കാനാവാത്ത ബന്ധമാണുള്ളത്. ആ ബന്ധം വിശദീകരിക്കാൻ മഹാനായ വിശുദ്ധ ഗ്രിഗറി വിത്തു വിതയ്ക്കുന്നതിന്റെ ഉപമ ഉപയോഗിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: “നമ്മുടെ ഹൃദയമാകുന്ന മണ്ണിൽ ദൈവം ആദ്യം തന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ വിത്തു പാകി. അതിൽ നിന്ന് ഇല പോലെ അന്യരോടുള്ള സ്നേഹം വളർന്നു വരുന്നു” (Moralium Libri, sive expositio in librum B. Job, Lib.VII, ch. 24,28; PL 75, 780D).

ശുശ്രൂഷാ പൗരോഹിത്യത്തിലേക്കും സമർപ്പിത ജീവിതത്തിലേക്കുമുള്ള വിളി തിരിച്ചറിയാനുള്ള വഴിയേ യാത്ര ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചവർ ഒരേ ദൈവിക സ്നേഹത്തിന്റെ രൂപകാശങ്ങളുമനുസരിച്ചു ജീവിക്കണം. പ്രത്യേകമായ തീവ്രതയോടും ഹൃദയവിശുദ്ധിയോടും കൂടി അങ്ങനെ ചെയ്യണം.

വൈദികരും സമർപ്പിതരും ദൈവസ്നേഹത്തെ അപൂർണ്ണമായിട്ടാണെങ്കിലും പ്രതിഫലിപ്പിക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വൈദികപട്ടം വഴിയോ സുവിശേഷോപദേശങ്ങളുടെ വ്രതം വഴിയോ സവിശേഷ സമർപ്പണത്തിനുള്ള കർത്താവിന്റെ വിളിക്ക് ഉത്തരം നൽകാനുള്ള പ്രേരണ ആ സ്നേഹമാണ്. മുഴുവനായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടതും തന്മൂലം ഏറെ സന്തോഷപ്രദവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു, വിശുദ്ധ പത്രോസ് ദിവ്യഗുരുവിനു നൽകിയ ആവേശകരമായ ഉത്തരത്തിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: “അതേ കർത്താവേ, ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്ന് നിനക്കറിയാമല്ലോ” (യോഹ 21:15).

സ്നേഹത്തിന്റെ മറ്റേ പ്രായോഗിക പ്രകാശനം, അതായത് നമ്മുടെ അയൽക്കാരോടുള്ള സ്നേഹം, പ്രത്യേകിച്ച് സഹിക്കുന്നവരോടും ഏറ്റവും വലിയ ആവശ്യത്തിൽപ്പെട്ടവരോടുമുള്ള സ്നേഹം, നിർണായകമായ ഒരു പ്രേരണയാണ്. ജനങ്ങളും പ്രത്യാശയുടെ വിതക്കാരനും തമ്മിൽ സംസർഗം സൃഷ്ടിക്കുന്ന വ്യക്തിയാകുവാൻ വൈദികനെയും സമർപ്പിത വ്യക്തിയെയും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് അതാണ്. ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തോട് സമർപ്പിതർക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് വൈദികർക്ക് ഉായിരിക്കേ ബന്ധം ജീവ